

er fremkommet fra Ministeriet. Naar nu Statsrevisionen skal til at gøre en Sammenstilling mellem Finantsloven og Regnskabet, saa maatte, for at det Ultraaede kunde skee, enten Statsrevisionen sende Regnskabet tilbage til Ministeriet og forlange et andet Statsregnskab, et Statsregnskab, hvori der var opført Udgifterne paa alle de forskellige Conti i Finantsloven, eller ogsaa maatte Statsrevisionen forfatte et nyt Regnskab, forfatte et Regnskab, som var overeensstemmende med Bilagene eller de Dphøninger, som Statsrevisionen havde erhvervet, og vise, hvorledes disse sluttede sig til Finantsloven, og jeg kan ikke sige, om man da vilde, at Statsrevsorerne skulde fremsende dette som et Statsregnskab til Rigsdagen; vist er det, at det ikke blev det Statsregnskab, som Statsrevisionen havde modtaget. Naar man nu vil spørge: „Ja, hvorledes har Statsrevisionen hidtil baaret sig ad?“ saa bliver Svaret: „Den har, naar den ved sine Undersøgelser var kommen til, at Udgifterne stemmede med Finantsloven, ikke opholdt sig ved Formen, men anseet Realiteten for tilstrækkelig og ikke gjort ydere Bemærkninger om, at Statsregnskabet ikke havde noilagtigt den Form med alle de Conti, som fandtes i Finantsloven“. Den anden Indvendning, jeg skulde gøre mod dette Quadreringsystem, er, at man kommer ind paa Petiteser og spilder Tiden med Ubetydeligheder. Jeg skal oplyse det med at henvise til hvad jeg fornylig har yttret her i Forsamlingen i Anledning af Tillæget til Finantsloven for 1857—58. Det vil erindres, at jeg gjorde opmærksom paa, at der var en Bevilling under Statsgjælden, som beløber sig til 1 Rd. 48 Sk. og at jeg udhævede det som en Post, som det vilde være hensigtsmæssigt ikke at bebyrde Rigsdagen med Afgjørelse af. Man har i den Betænkning, som er omdeelt fra Folkethinget, hvor denne Tillægsbevilling først har været til Forhandling, ikke fundet Noget at bemærke ved denne Udgift, omendsskønt det i formel Henseende er en Sag af Vigtighed; thi det angaaer en Udgift, som gaaer igjennem to forskellige Regnskaber og først er kommen til Udgift i det 3die Regnskab, og det jo saager anført i Anmærkningerne, at den først er opført i Statsregnskabet for 1857—58. Om dette sidste

Punkt kunde der endogsaa være nogen Tvivl, idet Statsregnskabet for 1857—58 blot har til Udgift den Sum, som er udgivet til Statsgjælden, uden at der derved findes en Bemærkning om, at det er en Udgift, som ikke hører til Aaret, naagtet der i Slutningen af Regnskabet findes en Fortegnelse over, hvilke Summer der ere opførte, og for hvilke der antages at være forventet Tillægsbevilling. Det vil sees, at i formel Henseende er det en Sag af Vigtighed og i Realiteten er det ikke en Bønne værd. Det maa erindres, at her er Spørgsmaal om en Udgift, paa hvilken Ministeriet ingen Indflydelse har; det er Renter af Statsgjælden, som naturligvis maa betales. Om Creditorerne for Renterne af Statsgjælden komme i det ene Aar eller i det andet, ligger udenfor Ministeriets Omraade; og om det udbetales i det ene eller andet Aar, er forsaavidt af liden Betydning. Jeg formener derfor, at man skulde søge at komme ind paa en Bet, hvorved man undgik Forhandlinger om slige Ubetydeligheder, og at man skulde forebygge, at enhver ubetydelig Udgift skulde undersøges af et Udvalg af Folkethinget, jeg beder om Forladelse, jeg skulde sige et Udvalg af Rigsdagen, og at dette Udvalg atter skulde referere Sagen for Rigsdagen, og denne saa skulde tage endelig Beslutning derom. Jeg antager, at ved alle den Slags Udgifter, som storte sig paa tidligere Love, og hvis Størrelse forud er bekendt, men hvis Udbetaling er afgangig af Creditor, er der Intet i veien for, at Restancer ved dem blive afgjorte paa den Maade, at Statsrevisionens Opmærksomhed bliver henledet derpaa fra Regjeringens Side, og at Statsrevisionen derefter, efter at have overbevist sig om Rigtigheden, behandlede det som en simpel Regnskabs sag, som dermed passerede. Det forudsætter maaskee, at det er nødvendigt, at Statsrevisionen holder Bogholderi over disse Conti, for at kunne see fra det ene Aar til det andet, hvad der er gaaet over fra det ene Aar til det andet. Det forekommer mig, at man er kommen ind paa denne uheldige Vej og de forunderlige Resultater, som den giver, derved, at man ikke har taget Hensyn til Statsrevisionens Stilling ligeoverfor Ministeriet. Det maa nemlig erindres, at det er Revisionens